

Na broj: St-247/2012

TRGOVAČKOM SUDU U SPLITU
Sukoišanska 6
21 000 Split

Žalitelj: Jurica Šegvić iz Splita, Washingtonova 8, OIB: 18343975088, zastupan po punomoćniku Domagoju Mužić, odvjetniku u Splitu

Davatelj odgovora na žalbu: dr.sc. Mira Hajdić, dipl.oec. OIB: 33624188331, Smiljanićeva 2, Split, kao raniji stečajni upravitelj ranijeg stečajnog dužnika LUCIS d.o.o. u stečaju, Put Dragulina 76/B, Trogir, OIB: 89038966528

ODGOVOR NA ŽALBU ŽALITELJA

od dana 19.07.2019.vg. izjavljenu protiv rješenja

Trgovačkog suda u Splitu posl.vbr. St-247/2012-253 od 04.07.2019.vg. (nadalje: „Rješenje“)

I/ Raniji stečajni upravitelj ranijeg stečajnog dužnika (ovdje Davatelj odgovora na žalbu) ističe kako su žalbeni navodi Žalitelja, izneseni u žalbi protiv Rješenja, u cijelosti neosnovani i promašeni, iz razloga kako slijedi:

1) Rješenje kojim se potvrđuje stečajni plan (Rješenje) steklo je svojstvo pravomoćnosti dana 12. srpnja 2019. godine, stoga žalba, kao redovni pravni lijek protiv Rješenja, uopće ne bi predstavljala podoban pravni lijek za osporavanje predmetnog Rješenja

Upravo stoga, podrednom primjenom odredbe čl. 358. Zakona o parničnom postupku (u smislu čl. 10. SZ/2015), se predlaže žalbu žalitelja a priori odbaciti.

Uostalom, predmetna žalba je podnesena od neovlaštene osobe (osobe koja je izgubila svojstvo stečajnog vjerovnika drugog višeg isplatnog reda što će biti elaborirano u daljnjem tijeku ovog podneska), a kako odredba čl. 339. SZ/2015 propisuje da u konkretnom slučaju žalbu mogu podnijeti vjerovnici i stečajni dužnik (što žalitelj u konkretnom nije), to se također predlaže žalbu odbaciti kao nedopuštenu u smislu čl. 358. Zakona o parničnom postupku u svezi sa čl. 10. i čl. 339. SZ/2015.

2) Žalitelj u svojoj žalbi navodi (točka pod rednim brojem „1“) da bi stečajni upravitelj kod izrade stečajnog plana pogrešno primijenio materijalno pravo iz razloga što je stečajni plan izrađen sukladno odredbama SZ/2015.

Ovakav navod Žalitelja (pored ostalih žalbenih navoda) ukazuje na krajnje nepoznavanje odredbi Stečajnog zakona.

Naime, odredbom članka 441. SZ/2015, jasno je propisano da se u konkretnom slučaju primjenjuju odredbe sadržane u Glavi VII, člancima 303.-355. SZ/2015, neovisno o tome kada je predmetni stečajni postupak pokrenuti i neovisno o tome kada je prvo rješenje o otvaranju stečajnog postupka objavljeno/istaknuto na oglasnoj ploči Suda.

3) Žalitelj nadalje (točka pod rednim brojem „2“) navodi da bi rješenjem Suda u stečajnom postupku od dana 29. siječnja 2018. godine (koje je steklo svojstvo pravomoćnosti dana 15. veljače 2018. g.) „**bio doveden u zabludu**“ jer je upućen da u roku od osam dana pokrene parnicu protiv stečajnog dužnika (radi utvrđenja osporene tražbine, op.a.) **uz upozorenje na pravne posljedice nepokretanja parnice.**

Pritom Žalitelj smatra da je riječ o „pogrešnoj uputi Suda“ zbog koje Žalitelj nije niti pokrenuo novu parnicu (u smislu članka 266. SZ/2015) a niti je predložio nastavak tekuće parnice u smislu (u smislu članka 269. SZ/2015).

Takav stav Žalitelja je apsolutno neosnovan i promašen. Naime aksiom kontinentalnih pravnih poredaka, pa tako i hrvatskog pravnog poretka, jest da nepoznavanje prava šteti (ignorantia iuris nocet).

Odredba članka 269. SZ/2015 (upravo kao i ranija odredba članka 179. SZ/96), jasno propisuje da ako je u vrijeme otvaranja stečajnog postupka već pokrenut parnični postupak o tražbini pred državnim ili arbitražnim sudom, **postupak radi utvrđivanja tražbine nastaviti će se preuzimanjem te parnice**. Prijedlog za nastavak parnice može staviti vjerovnik čija je tražbina osporena, odnosno osporavatelj parnicu nastavlja u ime i za račun dužnika. Ako vjerovnik osporene tražbine **koji je upućen na parnicu ne predloži nastavak parnice u tom (prekluzivnom) roku**, smatrat će se da je odustao od prava na vođenje parnice.

Dakle, u konkretnom slučaju se ne radi o pogrešnoj uputi Stečajnog Suda kako to pokušava prezentirati Žalitelj, već o elementarnom nepoznavanju odredbi Stečajnog zakona, koje nepoznavanje itekako proizvodi štetne pravne posljedice u odnosu na stranku (zastupanu po odvjetniku) koja odredbe ne poznaje ili ih tumači na potpuno pogrešan način.

U prilog navedenom ukazuje i stav Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske iskazan u odluci pod poslovnim brojem PŽ-6192/2001 od 18. prosinca 2001. g., u kojoj se navodi, cit:

„Naravno da onaj vjerovnik koji je pokrenuo parnicu prije otvaranja stečajnog postupka neće, u slučaju osporavanja tražbine, podnositi novu tužbu, već će prema čl. 179. st.1. SZ, podnijeti prijedlog za nastavak prekinutog postupka. Odredba iz čl. 178. st. 1. SZ po kojoj će stečajno vijeće vjerovnika „uputiti na parnicu radi utvrđivanja osporene tražbine“ ne znači uputu na podnošenje tužbe, to samo znači da vjerovnik u parnici treba dokazivati postojanje svoje tražbine. Ako je parnicu već pokrenuo podrazumijeva se da ne mora pokretati novu parnicu, tj. tu odredbu treba razumjeti tako da je upućen na onu parnicu koju je već pokrenuo, da utvrđenje osporene tražbine dokazuje u toj pokrenutoj parnici“.

Istovjetan stav Visoki trgovački sud iskazuje u odluci pod poslovnim brojem PŽ-6738/05 od dana 02. prosinca 2005. g., kao što takav stav iskazuje i Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci pod poslovnim brojem Revx-1052/2013 od dana 11. prosinca 2013. g. (sve citirane odluke se dostavljaju u privitku ovog podneska).

To znači da nema govora o „pogrešnoj uputi Suda kojom je Žalitelj doveden u zabludu“ (pogotovo jer nije riječ o eventualnoj uputi o pravnom lijeku na što se Žalitelj de facto referira) već isključivo o Žaliteljevom nepoznavanju odredbi Stečajnog zakona.

Samim time, za konkretni slučaj se neprimjenjivim ukazuju i sve odluke na koje se Žalitelj referira u samoj žalbi.

Pored navedenog, za istaknuti je da Žalitelj nije niti u ostavljenom prekluzivnom roku, a niti do dana zaključenja predmetnog stečajnog postupka, postupio sukladno kogentnoj normi Stečajnog zakona, stoga je neprihvatljiv pokušaj vlastitog ekskulpiranja od posljedica nepoznavanja iste norme na način kako to Žalitelj nastoji učiniti žalbenim navodima.

Uostalom, za istaknuti je da naš procesni sustav ne poznaje neegzistentne sudske odluke, pa odluka Suda (pritom se misli na rješenje Trgovačkog suda u Splitu posl.br. St-247/2012 od 29. siječnja 2018. g. koja je stekla svojstvo pravomoćnosti dana 15. veljače 2018. g) sve i kad bi bila nezakonita (a nije), postaje pravomoćna i proizvodi učinak na subjektivna prava stranke ako nije pobijana u roku (u skladu s tim i VSRH, Rev-845/1979 od 03. listopada 1979. g.).

Zaključno u odnosu na ovu točku odgovora na žalbu, jednostavno nema govora da bi Žalitelj „bio doveden u zabludu“ koja ne može ići na njegovu štetu, već se radi o nepoznavanju prava (odredbi Stečajnog zakona), zbog kojeg nepoznavanja Žalitelj nije unutar prekluzivnog roka (niti uopće) zatražio nastavak postupka, pa je

samim time nastupila neoboriva pravna presumpcija da je Žalitelj odustao od prava na vođenje parnice i time izgubio svojstvo i položaj vjerovnika drugog višeg isplatnog reda.

Protivno shvaćanju Žalitelja, u konkretnom slučaju nije potrebno da Općinski sud u Splitu donese odluku kojom bi se utvrdilo da je njegova tražbina prestala.

To iz jednostavnog razloga što je Žalitelj pravomoćnim rješenjem Trgovačkog suda u Splitu posl. br. St-247/2012 od dana 29. siječnja 2018. g. bio upućen pokrenuti parnicu radi utvrđenja osporena tražbine, uz upozorenje na pravne posljedice propusta pravodobnog pokretanja parnice, pa je nastupila neoboriva presumpcija da je isti odustao od prava na vođenje parnice radi utvrđenja svoje osporene tražbine. Samim tim irelevantna je daljnja odluka Općinskog suda u Splitu u predmetu pod poslovnim brojem P-422/17, koja uzgred budi rečeno ne smije niti može biti kontradiktorna pravomoćno potvrđenom stečajnom planu koji predstavlja ovršnu ispravu.

Kako je Žalitelj izgubio položaj i svojstvo vjerovnika drugog višeg isplatnog reda, to ne spada u krug osoba ovlaštenih na podnošenje žalbe protiv Rješenja (kojim se potvrđuje stečajni plan), pa se žalbu predlaže odbaciti kao nedopuštenu.

4) Za napomenuti je (kad se Žalitelj već smatra vjerovnikom, unatoč tomu što je takav status izgubio vlastitim propustom), da je poziv za ročišta o raspravljanju i glasovanju o predloženom stečajnom planu pravodobno i javno objavljen, te da je Žalitelj (u skladu s vlastitim shvaćanjem procesnog položaja u stečajnom postupku), mogao pristupiti predmetnom ročištu i istaknuti prigovor u smislu članka 337. st. 1. SZ/2015, no to nije učinio, što na dodatan način ukazuje na neosnovanost žalbenih navoda uperenih ka stvaranju zaključka da bi stečajni plan bio nepravilno i nezakonito potvrđen.

5) U odnosu na žalbene navode uperene ka stvaranju zaključka da bi odluka pod točkom XVI izreke Rješenja bila nepravilna i nezakonita, Žalitelj takvim navodima iskazuje nepoznavanje i nerazumijevanje odredbe članka 340. SZ/2015, pored već ranije elaboriranog nepoznavanja odredbi članka 266. SZ/2015 i članka 269. SZ/2015, kao i njihovih pravnih učinaka.

Sukladno naprijed elaboriranom, također je nepravilan zaključak Žalitelja kojim ističe da se prava na podnošenje žalbe protiv Rješenja nisu odrekli svi vjerovnici, sve to budući je isti vlastitim propustom izgubio status/položaj stečajnog vjerovnika drugog višeg isplatnog reda.

~ o ~

Zaključno, predlaže se Prvostupanjskom Sudu žalbu Žalitelja odbaciti iz razloga što je kao redovan pravni lijek podnesen protiv pravomoćne odluke, te kao nedopuštenu s obzirom na to da Žalitelj ne predstavlja vjerovnika koji bio uopće imao pravo na podnošenje pravnog lijeka protiv Rješenja.

Podredno, predlaže se Drugostupanjskom sudu odbiti žalbu Žalitelja kao neosnovanu i u cijelosti potvrditi osporavano Rješenje.

U Splitu, 27. kolovoza 2019. godine

dr.sc. Mira Hajdić, dipl.oec.